

ad § 25. Det sandsynlige Tab af de i Paragraffen nævnte Regresrettigheder vil i mange Tilfælde bevirke, at Selskaberne — d. v. s. Medlemmerne — maa betale, hvor Skadevolderen var den nærmeste til dette. Med den Udbredelse, Ansvarsforsikringen nu har, vil de fleste af de Personer og Virksomheder, der kan ifalde Ansvar efter D. L. 3. 19. 2., være klare over, at der kan og bør tegnes en særlig Ansvarsforsikring til Dækning af eventuelle Tab ved deres Folks Udførelse af det dem overdragne Hverv, hvorfor det vil være urimeligt at fritage dem for Ansvar.

ad § 39. I første Linie bør Ordene „ikke forpligtet til“ ombyttes til „forpligtet til ikke“, hvorved der ogsaa bliver Overensstemmelse med det norske Forslag.

ad § 45. Vanskelig at arbejde med paa Grund af dens ubestemte Affattelse.

ad § 55. Da der for Tyendets Vedkommende er truffet særlige Forholdsregler i Medhjælperloven af 6. Maj 1921, bør Indboforsikringer ikke omfatte Tyendeforsikring.

ad § 79. Det var ønskeligt, om der i Loven fandtes en nærmere Definition af Begrebet „Ildsvaade“.

ad § 83, 1ste Stykke. Samme Indvending som ved § 45.

ad § 83, 2det Stykke. Hvis denne Bestemmelse fastholdes, vil det rimeligvis være nødvendigt at gennemføre en Præmieforhøjelse. Et Beløb paa højst 1 000 Kr. maa ogsaa under almindelige Forhold anses for tilstrækkelig.

ad § 87, 1ste Stykke. Bestemmelsen om Underretning af Panthaverne, hvis Forsikringssummen nedsættes, maa i hvert Fald indskrænkes til de Tilfælde, hvor den nedsættes under de paagældende Bygningers virkelige Værdi. En modsat Fremgangsmaade vil være uigennemførlig. Der har i de senere Aar været foretaget systematiske Nedvurderinger af Ejendommene paa Landet, og en saadan systematisk Nedsættelse over hele Linien kan med faldende Priser udmærket tænkes paa ny. Selskaberne kunde herefter staa overfor at skulle rekvirere ca. 300 000 Panteattester og dernæst at skulle tilskrive et meget større Antal Panthavere, hvis Adresser i mange Tilfælde ikke fremgik af Pantebøgerne eller kunde fremskaffes ad anden Vej.

Panthaverne synes heller ikke at have nogen virkelig Interesse i Underretning om Nedsættelse af Forsikringssummen, naar denne ikke nedsættes under Bygningernes Værdi, da der jo ikke i Tilfælde af Brandskade vil blive ydet Erstatning udover denne.

ad § 87, 4de Stykke. Det er ikke rimeligt at paalægge Løsøreselskaberne en saadan Forpligtelse, og Panthaverne vil saa godt som altid være dækket ved Pantet i den faste Ejendom.

Som i Indlødningen bemærket er Foreningen principalt af den Formening, at de gensidige Selskaber helt bør udgaa, men hvis de absolut skal tvinges ind under Loven, vil man indtrængende henstille, at de ovenfor bemærkede Forhold tages i Betragtning ved Lovens Affattelse.

Endelig skal man i øvrigt bemærke, at det forekommer Foreningen, at de gensidige af Justitsministeriet anerkendte Bygningssselskaber under alle Omstændigheder bør holdes udenfor en kommende Aftalelov, da de er oprettet i Hensyn til særlige Love, staaer under Justitsministeriets direkte Tilsyn og gennem deres mangeaarige Virksomhed har skabt en særlig Tradition og indarbejdet en fast Praksis for Bygningsforsikring. Yderligere er de forsikrede beskyttet derigennem, at Vedtægter og Tariffer og Ændringer i disse skal godkendes af Justitsministeriet, ligesom Ministeriet gennem særlige tilfornordnede fører Tilsyn med Foreningerne, saaledes at Hensynet til de forsikrede ikke med Rette kan paaberaibes til Gunst for Ændringer i de nuværende Forhold, der er fuldt ud tilfredsstillende for alle Parter.

Fr. Grønvald.

J. M. Due Jensen.